

תערוכות חורף 22

רישום וציור

אריה
למדן

איש
ציפור

אלכס
טוביס

משפחה

נטע
ליבר
שפר

המקוננים

מאיה
אטון

דמעות
בגשם

סיגל
צברי

פרמטה

גלריה עירונית
לאמנות ראשון לציון
בית גורדון - לונדון

סיגל צברי
מאיה אטון
נטע ליבר שפר
אלכס טוביס
אריה למדן

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון

מנכ"ל החברה העירונית לתרבות, נופש וספורט אלי פולק
מנהלת אגף אמנות, כותרים ומורשת רות מקבי
מנהלת תחום אמנות אפי גן

תערוכות חודף 2022 ; 22 בפבואר 2022 עד 30 באפריל 2022
אוצרת אפי גן, אוצרת משנה עדי אנגיל

קטלוג:

עיצוב: סטודיו עידית ענת iditanat.com

הפקה: דפוס חבצלת

טקסטים: סיגל צברי, מאיה אטון, נטע ליבר שפר, אלכס טוביס - אפי גן
אריה למדן- עדי אנגיל

תערוכה של סיגל צברי-

תודות: לאספנים על השאלת עבודות, לגלריה גורדון ולערן אקרמן

כל הזכויות שמורות לגלריה העירונית לאמנות, ראשון-לציון ולאמנים

אחד העם 8, ראשון לציון, טלפון: 03-7572821

www.bl-gallery.co.il

סיגל צברי

פּרָמָטָה*

ראשית דבר אנו חשים את צניעותם של הציורים. מה פירוש 'צנועים'! כוחם אינו בהכרזתם, יופיים אינו קשור לגודל או לצבע, או לקומפוזיציה ספציפית, אלא למכלול שקט שיש בו עצירה של המבט, לצד זמנים (לא זמן אחד) המתקיימים בו בעת בציור. סיגל מתבוננת ומציירת כמספר-עד, המספר על דמויות שפגש או על אירועים שחווה ולפיכך הוא מעורב בסיפור. לעיתים ההתבוננות נעשית בחוץ, לעיתים בתוך או מתוך הסטודיו. נוף מהסטודיו אל חוץ. נוף גגות עיר הנפרשים מולה, נוף מרפסת ועציצים, אדם, תנועה שנלכדה, זו שהשאיר בין החפצים. סיגל אוצרת את נקודות המבט הנבחרות שלה, 'פיסות מקום' בעדינות, ברוך ובו בזמן היא מדייקת את התנועה מהפנים אל החוץ, ממנה אל האובייקט ובחזרה. הייתי רוצה להציע מבט המתייחס למושג בודהיסטי 'שקיטה' (מלשון שקט). עולם התופעות יכול להתברר לנו מתוך האזנה, קריאה, דר־שיח, או התבוננות מדיטיטיבית. פועל יוצא מתנאי התבודדות, הוא שמגיעה שתיקה פנימית שהיא האספות מדיטיטיבית לשקט של מרחב נטול גבולות. ללא שקט פנימי מצטמצמת האפשרות ליצור. השקט הוא הגיליון הלבן המאפשר לנו להשאיר סימן ועל גביו מתחיל הציור. השקט

הפנימי מאפשר להיווכח במוחלט, במרחב האין־סופי, במה שהוא מעבר לאישיות ולהתניות המאפיינות אותה. השקט ריק מאיכויות של "אני", "עצמי". נדמה שפעולת ההתבוננות והציור של סיגל כמו גם ההתבוננות שמאפשר הציור לצופה, קשורים אל שקט וריכוז ההפוכים כל כך לרעש המטריד, של הפטפטט הפנימי. עבודות הציור של סיגל צברי הן עדויות לחולף ברישום ובצבע, ליופי הנושא עצמאות של מקום וחמן. 'הזמנה להתבוננות' מציעה אפשרות לחשוב על מציאות, או על עולם התופעות או הדימויים שלפנינו ועל פעולה ציורית כאשליה, או כתפיסה מסוימת של מציאות.

* פּרָמָטָה (בעברית גם שְׁהִי) היא סימן מוזיקלי המורה על הארכת משך התו במידה בלתי מוגדרת. הפרמטה מסומנת כחצי עיגול ובמרכזו נקודה, והיא מופיעה מעל או מתחת לתו הרלוונטי. סיגל צברי היא גם מוזיקאית, חברת תזמורת ולכן שם התערוכה הושאל מעולם קריאת תווים / מוזיקה.

בתוך חלל התערוכה סרט שצילם וערך ערן אקרמן.
הזדמנות מיוחדת לשמוע את סיגל צברי 'על ציור' וכן שניים
ממושאי ציורי הדיוקן שלה - על החוויה: פרופ' אריאל הירשפלד
וערן אקרמן, צלם ועורך הסרט.

נמע ליבר שפר

המקוננים

בחומר: דמויות הגברים, בשר ודם, מטביעים רישומם בנייה, הנייר החושף אותם ומסתיר אותם. המטפחת עוטפת ומגנה ויוצרת מחסה ומסתור אך יחד עם זאת מעלימה את הפנים ומאיינת אותם, מרוקנת אותם מן המבט ומן היכולת להתבונן בהם ולזהותם. עצם פעולת הכיסוי הופכת את המוכר לנסתר. הבד המגן מייצר מקום שמתעתע בכנותו, הסתרת העיניים שומטת את היכולת לפענח ואת הכנות שמייצר המבט.

"בעקבות מפגש עם דיוקן של נשים ויקטוריאניות מתייפחות שנשאר חקוק בליבי, פניתי למספר חברים שידגמנו את דמותם המסתתרת מאחורי מטפחת. בקשתי ליצור מבט עכשווי על הקינה. מבחינתי, קינתם היא ביטוי לאבל על קוצר החיים, על הנעורים החולפים ועל אפשרויות שהוחמצו. מבטם האובד בבד המטפחת משדר פגיעות, אבל גם חסימה וחוסר יכולת להגיע אליהם. עקב גודלו של הרישום הם מקבלים נוכחות רבה ועוצמה, ועם זאת בעצם מחיקת פניהם הם שבים אל הדף הלבן, אל ההיעדר. במקום הנשים המקוננות, הגברים מבכים את תפקידם".

חדר התצוגה שהוצע לנטע עורר אצלה אסוציאציה מידית של קפלה (מבנה פולחן נוצרי קטן, סוג של כנסייה קטנה לשירות אישי). מכאן הבחירה להציג בחלל את סדרת 'המקוננים'. הרישומים הגדולים סוגרים לכאורה על הצופה ומייצרים תחושה הקשורה לעיתים לחללי קדושה. רישומי 'המקוננים' נוצרו לאחר סדרה של רישומי חיילים פצועים שתחבושת גדולה מכסה את פניהם. סדרה שעסקה בביטוי למציאות אלימה ועיוורת. בסדרה הנוכחית נהפכה התחבושת למטפחת וזו מסמלת את הצער ואת האבדן בעצם פעולת הכיסוי וההסתרה: היא מייצרת תחושת אבלות וקינה גם מבלי לסמן קונקרטיים את מקום הפצע.

המטפחת מקושרת אסוציאטיבית גם אל 'מטפחתה של ורוניקה הקדושה' (על פי ספר קדושים מימי הביניים ורוניקה הייתה אישה אדוקה מירושלים אשר נתנה לישו את מטפחתה, כדי שיוכל לנגב את מצחו במהלך התקדמותו לגבעת הגולגולתא. ישו מחה את זיעתו וכשהחזיר את המטפחת, הופיעו עליה תווי פניו). הטמעת הדימוי בקפלי המטפחת היא גם סמל לנייר עצמו, המטביע על פניו חותם. זהו הרור על היווצרותו של דימוי ועל רוח הנחקקת

מאיה אטון

דמעות בגשם*

הרישום בדיו אינו ציור, הוא לא ספקטקולרי, הוא מהיר, אקספרסיבי, פחות נשלט, מאוד עירוני והוא בבחינת תקשורת יומיומית עם עצמי. הכל הוא תחביר... יש לי מאגר עצום של דימויים שאני אוספת ושומרת דרך חיפוש באינטרנט וברשתות חברתיות ואלו נוגעים לעולם גותי, מפלצתי, לחיות, לקולנוע ול'גלאם' המוקדם של הוליווד. בתהליך העבודה אני משלבת לעיתים שני דימויים ומצרפת להם משפט הלקוח בד"כ מתוך פריימים של סרטים שונים. אני מחפשת חיבור חדש בין דימוי לטקסט, כזה שמעורר דימוי שלישי מדומיין, קצת כמו מבט דרך העין השלישית".

חלק מהדימויים המצוירים מגיעים מעולם הדימויים של קלפי טארט. רבים משתמשים בהם ככלי להתפתחות אישית ורוחנית, ובמובן זה הדימויים הופכים להיות עכשוויים ורלבנטיים.

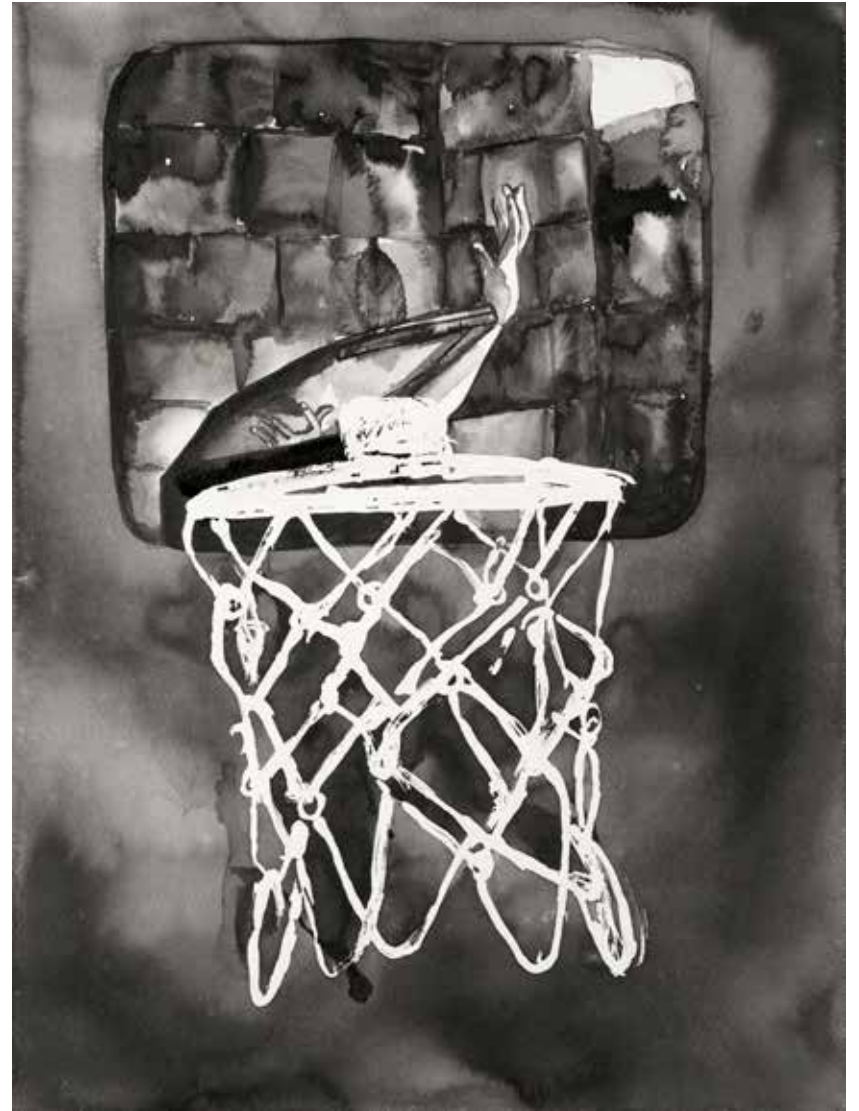
ברישומים של אטון נוצר עולם של הקשרים סמליים, חיבורים מיסטיים, אזוטריים, שיש בהם התבוננות על תפקיד הדימויים בחיים. אנו פוגשים שדות ארכיטיפיים, פסיכולוגיים מיתולוגיים ופילוסופיים.

הבחירה להציג מקבץ אקראי לכאורה, מתוך מאות רישומי דיו שנעשו בשנתיים האחרונות, מאפשר לצופה לחוות באופן נוסף רישומים אותם מעלה מאיה אטון כמעט מדי יום לאינסטגרם. ברשת, זוהי חוויה מהירה הזוכה ל'פיד-בק' מידי אבל גם מוגבלת ע"י גודלו של מכשיר הטלפון. אנחנו מביטים ברישום אחד, פרגמנט בודד הנחווה כשלעצמו. לעומתו תנועת המבט במבחר או במקבץ מאפשרת לזהות שפה, פרקים, הבדלים לצד חיבורים ובעיקר מאפשר לנו לנוע מתוך הפרטיקולרי, האישי - אל עבר המכנה המשותף. המעשה היומיומי מזכיר 'יומן רישומי-קליגרפי', ונעשה בפורמט קבוע על נייר, בדרך כלל בגודל A3, בדיו ומים.

"סדרת רישומי הדיו התחילה בסגר הראשון והפכה לתרגול יומיומי כמעט. התרגול בעבודה רטובה עם דיו, קרוב לטכניקת עבודה עם צבעי מים הנותנת מקום לאקראיות של התפשטות הדיו על הנייר. הרישומים מהירים יחסית ונעשים בישיבה אחת. הם דורשים ממני ריכוז מסוים והתמסרות לרגע, שלאחריו אני מרגישה כמו אחרי טבילה במים. התוצר הוא רישום של תחושה פנימית.

*
"all those moments will be lost in time, like tears in rain"
ציטוט מהסרט 'בלייד ראנר', מתוך המונולוג של הרפליקנט רוי, רגע לפני שתוחלת החיים שלו נגמרת.

אלכס טוביס

משפחה

אפי גן משוחחת עם אלכס טוביס לקראת פתיחת תערוכתו בגלריה העירונית לאמנות:

אלכס: באיתי עם דברים לומר ולהסביר **אפי:** אולי לפני שתביא לפניי את ה-speech שהכנת, נדבר על בחירת הפורמט, גודל הקנבס לציור?

אלכס: אני עושה סקיצה בעיפרון. בודק עליה את היחס בין הגובה לרוחב, ואז בוחר את הקנבס. מה שקובע את הגודל הוא הנושא והמגבלות של החלל בו אני עובד. הציור של הבת שלי, אלישבע, ציירתי בסלון בבית. אני מנסה לא להכניס בדים גדולים הביתה. בכל מקרה לא היה לי הרבה מרחק ממנה, והתנוחה היא תנוחת ישיבה, אז הספיק לי הגודל של 60/50 ס"מ. לעומת זאת, כשציירתי את הבן שלי, דוב, זה היה בסטודיו. הוא מדד את המעיל שלי בבית, וידעתי שאני רוצה לצייר אותו ככה. ידעתי שאני צריך אותו בתנוחת עמידה, כלומר - אני צריך מרחק יותר גדול מהמודל, על מנת שהעדשה של העין לא תיצור עיוותי פרופורציות, וגם אני צריך קנבס גדול יותר, על מנת שהפורטרט עצמו יהיה בגודל סביר. זה מעצבן אותי לצייר פורטרט בקטן, כי אז אין חופש תנועה, אי אפשר לזוז עם המכחול. אז

החלטתי להביא את דוב אל הסטודיו. הוא עמד כמה פעמים בשביל הציור ואת השאר השלמתי מצילום. לפעמים אני עובד גם על קנבסים גדולים מאוד אבל אז נוצרת בעיית אחסון. גם חשוב לי שתהיה הצדקה לגודל. למשל הבחירה לצייר 'ים' בגודל 4.50 מ' רוחב (א.ג. הוצג בגלריה העירונית לאמנות בשנת 2008) הייתה בגלל נוכחות של הים עבורי בארץ, הגודל שלו לעומת גודל האדמה כאן. הציור הענק האחרון שציירתי הוא פנים של אולם ספורט על בד בגודל 3 מ'. רצייתי שהצופה ירגיש בתוך האולם, ואפילו שיהיה אפשר לדמיין ששומעים הד, כמו ששומעים באולמות ספורט. את זה אי אפשר להשיג בקטן.

אפי: בחרתי 3 ציורים להציג בחדר - מה חשבת על הבחירה?

אלכס: בחרתי את שלושת הציורים הפיגורטיביים האחרונים שציירתי, ואני מניח שהם פשוט יותר טובים מציורים יותר ישנים שלי שהראיתי לך. אומנם היו לי כמה הבלחות טובות גם בעבר, אבל אני רוצה להאמין שאני מתקדם כצייר. אני מרגיש שאני מתפתח לאט, תופס את הדברים לאט, והנה אני מרגיש שהגעתי לרמה שאני מסופק ממנה. מה אני אחשוב על הציורים הללו עוד כמה שנים - אני לא יודע.

אפי: בוא נעצור רגע על העניין הזה - כלומר אתה רואה את הדרך כדרך לינארית של מסע התפתחות?
אלכס: לא לינארית. זה יותר בגלים ובפאזות, אבל בסה"כ יש מגמה של התקדמות, של העמקה אולי. כשאני מלמד בבצלאל אני משתדל ללמד טכני. אני מרגיש שזה מה שהסטודנטים זקוקים לו ואני מקבל על כך פידבק חיובי מצדם. אבל יש שיעור אחד שבו אני מרשה לעצמי להעביר שיעור 'אישי'. אני נותן לסטודנטים להקשיב ל-5 ביצועים שונים לקטע מסוים מאחת הסוויטות לצ'לו של באך המבוצעת כל פעם ע"י צ'לן אחר. אותה היצירה, כל המבצעים הם מאסטרים מטרופים, ובכ"ז יש שהביצוע נשאר טכני ויבש, יש שהוא דרמטי, יש שהוא עמוק ודיכאוני ויש שהוא עמוק ומואר. הסטודנטים קולטים את זה, ואני מנסה להסביר שהנגיעה של הקשת בצ'לו, היא כמו הנגיעה של המכחול בבד - היא תמיד פועל יוצא של אופיו של האדם שמניח את הקו או מוציא את הצליל. ה'גדילה' שלי היא לא בתוך הציור אלא בחיים עצמם. כשאני עושה עבודה פנימית, מנהל דו-שיח עם עצמי, עם הנוף. מגיל 5 אני מוקסם מתנועת עננים וצורתם. הם, העצים, הנוף בכלל הוא טובסטנציה רוחנית שמדברת אלי. זה נשאר אייתי ומשהו בגוף, וברגש צובר עוד ועוד חוויות, מבין יותר דברים.

אפי: אז בוא ונדבר כעת על הציור הריאליסטי **אלכס:** אני מצייר ריאליסטי, אבל סולד מההיפר ריאליזם. הציור בעיני לא אמור להיראות צילומי ושטוח אלא לשאת בתוכו עומק, נפח, חלל והכי חשוב - אינטנסיביות רגשית. והדבר האחרון יכול להופיע רק כאשר מתאפשר החופש של היד. וורונזה, ורמיר וולסקאז - למרות הדיוק והבנת המבנה של החלל ושל האובייקטים בתוכו - אצלם עדיין אפשר לזהות את סימני היד שזזה בחופשיות. זה מה שדיברתי עליו קודם, זה מה שמתפתח אצלי עם הזמן - הנגיעה של הקשת במיתרים, אופי הצליל אותו אני מוציא מהצבע. למרות הדימוי בציור מתקיים בו גם חלק אבסטרקטי.
אפי: בוא נדבר על 'אלישבע'
אלכס: היא הייתה שם, בסגר, סגורה, ספונה בחדר, ורציתי לצייר אותה. אולי גם בשביל לתקשר איתה. לא יודע. תמיד רציתי לצייר אותה. עשיתי זאת כמה פעמים בעבר. ביקשתי והיא רצתה, הסכימה לשבת לפני. בהתחלה הייתה סקיצה במחברת סקיצות ואח"כ היא עברה לקנבס. היו לנו 3-4 ישיבות מודל. סיימתי את העבודה בבית.
אפי: לאלישבע פנים 'חתומות'
אלכס: יכול להיות, למרות שאני לא רואה את זה. אין לה הבעה מסוימת, המשדרת רגש ספציפי. אבל גם כשאני מסתכל על הגמדים (גמדי החצר/

הליצנים) של וולסקאז וסליחה על ההשוואה - אני לא מרגיש שיש להם איזו הבעה ברורה, וזה הדבר שמאפשר לי לנהל דו שיח עם הדמויות הללו, לראות בהם משהו אחר בכל פעם שאני פוגש אותם ברפרודוקציה. בציור של אלישבע אמת אין נרטיב. זה נכון. בעיני בהבעת הפנים שלה יש משהו חזק שעובר. אולי חרדה. דריכות. אני בטוח שעוד אמשיך לשוחח עם הדימוי הזה של אלישבע בעתיד. כרגע אני רק יודע שהוא גמור כמו שהוא, ואני לא יכול לגעת בו יותר על מנת לערוך שינויים. אחרי שאני מצייר אני כבר לא יכול להיכנס לציור שוב, כי אני בא אחר.
אפי: אתה בתוך מסע על ציר התפתחות.
אלכס: נכון. עם כל מה שאמרת, אני רואה שהנרטיב חוזר לתוך הציור שלי לאט לאט. חשוב לי לזכור שהציור הוא הרבה יותר מהסיפור שאותו הוא מספר. או אפילו שאני לא באמת יכול לדעת איזה סיפור אני באמת מספר, כי תהליך הציור הוא כמו כתיבת טקסט חי, לא ערוך. צריך להיזהר ולא לחנוק את הקסם. כשאני מלמד קומפוזיציה, אני תמיד מסביר שצריך להיות נושא קומפוזיציוני, אבל הוא חייב להיות מוסווה. אם הוא ישיר מדי, זה כמו סרט שהבנת מה הולך לקרות בו על הדקה הראשונה. חוויה מבאסת.
אפי: אולי אשאל אחרת, מה הוא הדבר שאתה מנסה להביא כשאתה מצייר?

אלכס: אענה על זה באמצעות 2 דברים: הייתי בסדנת ניהול כעסים. ושם עבדתי על חיבור לרגש. אני מרגיש שמבחינתי ציור היא דרך להתחבר לרגשות ששטים בתת המודע שלי. זה הרבה פעמים עצב. לפעמים זה שמחה - שילובי צבעים וצורות, יופי כשלעצמו. האמת שקשה לי להגדיר את זה בלי לצייר. להתחבר לבדידות ואל הכאב שבה, ודרך החיבור הזה לשבור את הנפרדות. כשאני מצייר אני חלק מהעולם. המוות האישי שלי פחות משנה. כמו שהגוף בא מהאדמה והולך לאדמה - אז גם הנפש התלכדה מחומרים נפשיים שהיו פה ואחרי שאמות היא תתפרק בחזרה לאלמנטים נפשיים שמהם יורכבו נפשות חדשות. הימים בהם אני מצייר הם ימים שאח"כ אני הרבה יותר שלם. טוב לי בעולם. הרבה מהציור הוא לא happy. יש יופי, בדידות, פחד במקומות מסוימים. זה שכל כך קשה לי להגדיר את זה, זה מכניס אותי לאיזה עולם שנכון לי.
אפי: האם באופן הזה אתה לא מגדיל את הבדידות?
אלכס: לא. החיבור לבדידות ולעצב נמצאים אצל כל הציירים הקרובים ללבי. גם אצל וורונזה אני מגלה בדידות, חרדה בעיניים של הדמויות, יחד עם היופי והתנועה השמימיים שהוא יוצר. כך גם אצל וולסקאז. אלו לא פורטרטים של אנשים שמחים. אבל דווקא בגלל זה אני יודע שאני לא לבד.

אריה למדן

איש-ציפור

רישומיו מגלים בכל פעם דבר מה אחר. "אני לא לוקח את עצמי ברצינות" הוא מעיד על עצמו, אך סדרת הרישומים המוצגת בחלל התערוכה רצינית מאוד. נדמה כי כל רישום הוא דיוקן עצמי המציע התבוננות ברגע אחד. בציור 'הזעקה' למשל (המזכיר אולי משהו מן הציור המפורסם - 'הזעקה' של אדוארד מונק), בא לידי ציור הצורך של האמן לזעוק "אני מחובר לעצמי אבל גם מאוד מחובר למה שקורה סביבי, ויש דברים שממש מרגיזים אותי באקטואליה, השחיתות, חוסר הצדק סביבי, התככים, ואני צריך לזעוק זעקה!".

ברישומיו, מספר אריה סיפורים ובהם רבדים הלקוחים מתוך עולמו הפנימי העשיר. הוא מעיד על עצמו כמי ש"חי בשני עולמות: בעולם הפיזי במהלך היום, ובחלום בלילה. יש לי מחברת של חלומות שאני כותב בה את החלומות ואני מצייר מתוך המילים, קורא במחברת ורושם את החלום... גם בלי משקפיים אני רואה נפלא" שלוש מתוך היצירות המוצגות בחדר משלבות אדם-חיה. דימוי התרנגול חוזר ברישומיו

"כשהייתי בן 22 עבדתי בקיבוץ, ושובצתי לעבוד בלול, עם הלולן הראשי. היה לו אף ארוך ודק,

לאריה למדן שפה ייחודית, בה הוא מצייר ומדבר. קו ועוד קו ועוד קו בוראים בצירופם עולמות שלמים ומלאים, בהם מתערבבים מציאות וחלום, וכך בשיחה אתו, מילה ועוד מילה מתחברות יחד לסיפור ציורי ונפלא, מלא עושר וחיים. "אני מצייר בקווים, הקווים מעניינים אותי כל החיים, אני אוהב לעבוד עם קווים דקים, מה שמושך אותי בקו הדק, זה העשייה הגופנית, הפיזית. לעשות קו קטן ועוד קו עד שהצורה יוצאת תחת ידי, לפעמים הקווים עצמם נותנים את הריתמוס, המקצב לרישום. הציורים שלי מאוד אישיים הם עוסקים בהלך הרוח שלי, בתחושות שלי. בשבילי דיוקן עצמי זה לא להסתכל בראי, אלא התחושות כשאני מצייר את מה שאני מרגיש. למשל בציור 'ציפור עצובה' (1989) אני עייף, אין לי כוח ואני רואה את עצמי כציפור שלא יכולה לעוף, רגלי בקושי אוחזות בקרקע, הראש נשען על הזרוע".

אריה החל לרשום בגיל 14-15. מאז ועד היום הוא מסתובב עם מחברות רישום, רושם כל מה שעיניו רואות: 'תיעוד של החיים'. התוצר הרישומי שמתקבל הוא מה שעיניו ראו, מה שמוחו זכר או חלם, ומה שלבו מרגיש. השילוב של השלושה יוצר רישומים שיש להם חיים ומקצב משלהם, מלאים בפרשנות ותיאורים.

פרטי עבודות

סיגל צברי

עמ' 5 / **ואלט**, 2013-2011, שמן על בד, 165X188 ס"מ, אוסף דובי שיף. צילום: אבי אמסלם
עמ' 6 / **ואחר כך להיתמה**, 2019-2018, שמן על בד, 86X96 ס"מ, אוסף פרטי. צילום: אלעד שריג
עמ' 8-9 / **בין השמשות, החוצה ופנימה**, 2017, שמן על בד, 120.5X182.5 ס"מ, אוסף דובי שיף.
צילום: אבי אמסלם

ערן אקרמן

עמ' 7 / **מראות/Reflections**, 2017, לכידה מתוך וידיאו, 15 ד'

נטע ליבר שפר

עמ' 10 / **יאה**, 2019, פחם על נייר, 300X200 ס"מ. צילום: אבי אמסלם
עמ' 12 / **אייל**, 2019, פחם על נייר, 300X207 ס"מ. צילום: אבי אמסלם
עמ' 13 / **גיש**, 2019, פחם על נייר, 297X270 ס"מ. צילום: אבי אמסלם

מאיה אטון

עמ' 15-17 / **דמעות בגשם**, 2021, דיו על נייר, 42X30 ס"מ, סריקות: ארטסקאן

אלכס טוביס

עמ' 19 / **שירלי עם המדונה של אל גרקו**, 2021, שמן על בד, 110X90 ס"מ
עמ' 22 / **אלישבע יושבת בתקופת קורונה**, 2021, שמן על בד, 60X50 ס"מ
עמ' 23 / **דוב עם המעיל והעינייה שלי**, 2022, שמן על בד, 120X80 ס"מ

אריה למדן

עמ' 24 / **הזעקה**, 1982, רישום על נייר, 97X70 ס"מ
עמ' 26 / **הנמלים פושטות**, 2021, רישום על נייר, 50X35 ס"מ

שלהם כמו ספר שניתן לקרוא בו".
למדן הוא אמן רב גווני, רב טכניקות: בין אם בצבעי מים, אקוורל, פנדה, או בתחריטים, הדפסי משי, וצבעי שמן. "אני עובר בין במדיומים לפי מה שמתחשק לי. חלק מהיצירות אני מצייר ברפידו גרף 2.0, שמאפשר קיום דקים מאוד, ולוקח לעיתים שבוע ימים לסיים עבודה. לפעמים אני רושם במכחול-עט ועל ידי לחיצה והרפיה מתקבלים קווים בעוביים שונים, מה שמאפשר 'תלת ממדיות'. אני מצייר בקווי מתאר שהם לא תמיד גמורים או סגורים, וזאת כדי לתת למתבונן מקום להשלים את הדימוי".

בתערוכה זו מוצגים רישומים הנפרשים על גבי 40 שנים של יצירה החל מ'הזעקה' שנזעקה בשנת 1982 ועד 'הנמלים הפושטות' משנת 2021 ובמשך השנים שומר אריה על הקו הייחודי שלו, וכמו הקווים אשר צירופם יחד בורא עולם, כך רישומיו, רישום ועוד רישום בוראים יחד דימוי המלמד אותנו משהו אודות האמן, יצירתו וחיי.

עיניים קטנות וקרובות, רגליים צרות וארוכות וציפורני רגליו היו ארוכות. לי נראה היה כמו איש ציפור. מאז אותו יום 'איש ציפור' דבק בי".
ברישוביו אריה הוא 'איש ציפור', עומד על שתי רגליו, אבל הראש, הדמיון-עף. "אלו דברים שקורים תוך כדי הנחת הקו על הנייר, התת מודע פועל ויוצאים דברים סוראליסטים" היד של אריה בתנועה מתמדת - פועלת אצל התת מודע. הסוריאליזם (מקורה מהמילה הצרפתית surréalisme, מורכבת מ-sur - מעל, ו-réalisme מציאות) משמעותו: מעל המציאות. אריה בורא דימויים שהם מעל המציאות, אך כ'איש ציפור', על אף ההפתעה וחוסר ההיגיון, הוא נשען על מציאות.

עבודותיו הומניות. האדם במרכזן. דמויות עמוסות ולרוב מעוררת חמלה ומעידות יותר מכל על האמן היוצר אותן ועל מבטו הנדיב ועל אהבת האדם שבו. מוקסם מאנשים זקנים מרבה אריה לצייר קשישים: "מבוגרים, קשישים, זקנים, הפנים

החברה העירונית ראשון לציון
לתרבות נופש וספורט
אמנות כותרים ומרשת

גלריה עירונית
לאמנות ראשון לציון
בית גורדון - מודן

www.bl-gallery.co.il

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון
רחוב אחד העם 8. טלפון: 03-752821. הגלריה כפופה להנחיות השעה